

мисли е напълно коректно при разглеждане на родството да се акцентира върху обстоятелството, че в основата му стои “преотстъпване” на жена (*Леви-Строс 1973*) от една социална група на друга до толкова, до колкото от принадлежността на женските индивиди към дадена група зависи биологическото възпроизводство на групата.

Всъщност, придобиването на първия социален статус от даден индивид в рамките на жизнения му цикъл е свързан с момента на раждането (*Крейно 2000*), но периодът преди появата му е съпроводен с физиологична промяна на женския организъм, където е заченат. Бременността при женските индивиди, от една страна служи като естествен код за социалната група, че в нея ще настъпи промяна в ролевата мрежа, а от друга страна, че групата съумява да се възпроизвежда, тоест, че ще продължи да съществува. Очакваната промяна в социалните взаимоотношения е особено важна за групата и обикновено води да промяна в статуса на бременния индивид, която се драматизира от една страна чрез “ритуал на прехода”, а от друга страна с обреди на предпазване и предсказване (*Женеп 1909*).

Ромските групи в България обикновено обозначават статуса на бременната жена с понятието “к’амни”. Съгласно събрания от мен емпиричен материал, не мога да се съглася с твърдението, че “названията на бременната са табуизирани, както и думите свързани с раждането” (*Марушиакова 1992: 63*). Действително к’амни, особено при напредналата бременност, бива заменяно с “п’ари” [букв. “тежка”], но всъщност вторият интерпретант семантично стои много близо до използваните в българския език понятия “бременна” и “трудна”. За разлика от акцента върху затрудненията, които предизвиква бременността, в плана на израза на българските интерпретанти, ромското понятие “к’амни” е изпълнено с виталност. Фактически суфиксът за женски род “-ни”, подобно на понятията “ром” – “ромни”, е добавен към думата “к’ам” [слънце], което още веднъж подчертава важното място на статуса на бременната жена в социалните взаимоотношения.

На практика ромската социална организация е от много ясно изразен патриархален тип и основните властови статуси са съсредоточени в ръцете на мъжете (*Пампоров 2001*). Полово специфичната роля на жената е да бъде домакиня. Според представите на мъжете, тя е длъжна “да сготви, да се подмие и да ме чека” (*м, 41*). Тя трябва “да набляга на децата, дома и мъжа си” (*м, 27*) и е “човекът, който е само за в къщи. Тя няма думата. Мъжът взима решение, той налага решението, той каквото казва - това е” (*м, 42*). Женските нагласи също са сходни: “Ше перем, ше гледам децата, ше чистим. Идва мъжа ти - ше го посрещнеш. Всичко сами правиме ние жените. Покоряваме се на мъжете” (*ж, 45*), защото “срамотно е ако мъжа готви, чисти” (*ж, 40*).

За разлика от така очертаните всекидневни социални практики, по